15 GÜNDE BİR ÇIKAR

SAYI : 66 3 ARALIK 1975

Emek en yüce değerdir

MADEN-İŞ

Birlikten Kuvvet Doğar

MADEN-İŞ EN GÜÇLÜ

Maden-İş, Türkiye'de işkolumuzda çalışan işçilerin, biricik devrimci sendikal örgütüdür.

Üyelerinin yaşama ve çalışma koşullarını geliştirme mücadelesindeki ileri kazanımları bunun açık kanıtıdır.

Yurdun her yerinden Maden-İş kolunda çalışan işçilerin örgütümüze olan durdurulmaz akını geriye dönüşü olmayan ve durmadan büyüyen devrimci bir gelişmenin ve gücün göstergesidir.

Burjuvazinin şaşkınlığı ve telaşı Türk sanayinin en önemli bu işkolunda çalışan işçilerin, sarı sendikacılığı, ezerek Maden-İş'te örgütlenmelerindendir.

Çünkü Maden-İş, işçi sınıfının sömürülmesine karşıdır.

Çünkü Maden-İş tabanın söz ve karar sahibi olması» ilkesinden hareketle kapalı kapılar ardında sözleşme imzalamaz.

Çünkü Maden-İş'in 28 yıllık şerefli bir tarihi ve haklarına sahip çıkmanın bilinci içinde sayıları yüzbinleri aşan devrimci ve kararlı üyeleri vardır.

Çünkü Maden-İş'in karekteri Devrimcidir.

Çünkü Maden-İş, Türkiye işçi sınıfının biricik örgütü DİSK'in üyesidir.

Her gün her fabrikadan örgütümüze yeni katılımlar oluyor. Bu engel tanımayan katılımlar DİSK'in de devrimci bütünlüğüne güç katıyor.

İşte geçtiğimiz günlerde verdikleri mücadele sonunda saflarımıza geçen EĞE SANAYİİ, PERFEKTÜP, ESEM, ELEK-

Devamı 7. sayfada

Burjuvazinin Saldırılarına Devrimci Sendikal Birlik İçinde Karşı Koyacağız

İşçi sınıfımız yurdun her tarafında burjuvazinin dayattığı faşizan uygulamalara, ekonomik, sosyal ve politik baskılara ve sarı sendikacılara karşı mücadele ediyor.

İşçi sınıfımızın yeni boyutlara ulaşan bu mücadelesi onun, demokratik haklarına ne denli sahip çıktığını gösteriyor.

Özellikle sendika seçme hakkının tam olarak kullanılması talebiyle hergün her fabrikada sarı sendika ve işverenlerin işbirliğine karşı mücadele ediyor.

İşçi sınıfımızın referandum hakkı için, Genel Grev hakkı için 141 ve 142 maddelerin Türk Ceza Kanunundan çıkarılması için sürdürdüğü mücadelesi, işçi hareketinin ekonomik boyutlardan, politik taleplere geçtiğini gösteriyor.

Burjuvazinin tüm engellemelerine rağmen işçi sınıfımızın DİSK'e olan sürekli akını devam ediyor.

İşçi sınıfımızın DİSK'e olan özleminden ve güveninden tedirginleşen burjuvazi, işçi sınıfına yeni saldırılar dayatı-

Devamı 7. sayfada

SUNGURLAR

yazısı 7. sayfada

İZSAL'da GREV VAR

Her değeri bütün güzellikleri yaratıp, dünyayı şekillendiren bizler ,insanın insana kul olmadığı bir düzeni, kenetlenmiş nasırlı ellerin kuracağını bir an olsun aklımızdan çıkarmıyor, ULUSAL BAĞIMSIZLIK - BARIŞ - ÖZGÜRLÜK - SOSYAL İLERLEME ve İLERİ DEMOKRASİ kavgamızı birliğimizden gelen gücümüzle sürdürüyoruz.

Can havliyle oraya buraya saldırıp, kaçınılmaz sonunu daha da çabuklaştıran burjuvaziyi, düştüğü batakta her geçen gün eriten, bizim devrimci birliğimizle verdiğimiz bu mücadele değil mi işçiler?

İşte bu mücadelenin bir örneğini de, toplu sözleşme görüşmelerinde aldığı uyuşmaz tavır üzerine işverene karşı İZSAL GREVCİLERİ veriyorlar.

Evet gazetemizin geçen sayısında «15.10.1975 tarihinde işyeri ilân tahtasına astığımız grev kararını eylem safhasına koymamız an meselesi, işçi sınıfının hak alma mücadelesinde en etkili silahı olan grev hakkını bölünemez bütünlüğümüzle kullanacağımıza kimsenin kuşkusu olmasın» diye sizlere seslenen İZSAL işçilerinden 17.11.1975 den bu yana İZSAL GREVCİLERİ olarak bahsediyor, onların grev yerinde verdikleri mücadeleyle gönderdikleri şu mesajı sizlere iletiyoruz;

«Biz İZSAL grevcileri, bu hak alma mücadelemizi, aynı zamanda işçi sınıfının mücadelesi olarak veriyor, işçi sınıfının haklı kavgasını engellemeye kalkanları, ne gerekçe gösterirlerse göstersinler affetmiyeceğimizi birkez daha hatırlatıyoruz.»

İşçi Sınıfının Birliğini Bozmaya Yönelmiş Ters Akımlarla Mücadele

Kapitalist-emperyalist sistemin dünya çapındaki buhranı genelleşiyor ve derinleşiyor. Sınıflar arası çelişki ve mücadele keskinleşerek şiddetleniyor. Bu bunalımın sonuçları olan ve giderek artan işsizliğe, pahalılığa, satın alma gücünün düşmesine, ücretlerin dondurulması gibi girişimlere dünya emekçileri «Hayır» diyor. Bazı ileri derecede gelişmiş kapitalist ülkelerde örgütlü işçi sınıfları, diğer tekel dışı katmanlarla birleşerek iktidara yaklaşıyor. Geri bıraktırılmış ülkeler ulusal kaynaklarına sahip çıkma ve ekonomik bağımsızlıklarını ele geçirme doğrultusunda ileri atılımlarda bulunuyorlar. Ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadeleleri yeni başarı ve zaferlere doğru ilerliyor.

Toplumsal rejimleri farklı ülkelerin barış içinde bir arada yaşama silâhsızlanma, yumuşama ortak güvenlik ve karşılıklı işbirliği politikasının en son Helsinki'de somutlanan başarıları her geçen gün daha elverişli koşullar yaratıyor; emperyalizmin saldırganlığını frenleyerek ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesinin yeni mevziler kazanmasını sağlıyor.

Günümüzde devrimcilikten ve sosyalizmden yana olmanın en birinci şartı bu üçgeni, hiç bir kenarını hasır altı etmeden, bir bütün olarak değerlendirmek ve bu doğrultuda davranmaktır. Bu üçgeni kavramayan veya sadece bir kenarını gören tüm akımlar,adı ne olursa olsun, en keskin sloganları da atsalar, ters akımlar, sapmalar veya işçi hareketine yabancı ve zararlı akımlar olarak değerlendirilir.

1 — SINIF İŞBİRLİĞİ, UZLAŞMACILIĞI VEYA BARIŞINI SAVUNAN AKIM

Bu akım, mevcut düzenin sınıfsal niteliğini yanlış değerlendirerek temelde işçi hareketine ters düşmektedir. Bunlara göre, kapitalist düzenin bazı yönleri aksamaktadır veya eskimiştir. Bu yönleri değiştirmek amacıyla bir iki «reform» yapmak yeterlidir. Böylece kapitalizm korunacaktır. Sömürü ve kâr düzeninin devamında yarar ve çıkar gören bu unsurlar, doğal olarak işçi sınıfının işverenler, sermaye çevreleri ve onların iktidarlarıyla işbirliğini savunurlar. Sendikal düzeyde ülkemizde bu çizgiyi savunan Türk-İş'tir.

2 — SOL SAPMA

Sol sapma içinde bulunan unsurlar özellikle örgütlü işçi kitleleri ve onların örgütleri içine sızmaya çalışmaktadırlar. İşçi sınıfının örgütlü mücadelesine karşılık, kendiliğindenciliği (spontane hareketler) savunarak bölücülük yapmakta ve sonuç itibarı ile bir yandan sınıf işbirlikçileri, diğer yandan da egemen sınıflar ile birleşmektedirler.

Adına, ülkemizde «Maocu, Troçkist, anarşist ve Cepheci» denen bu bozguncu unsurların belli başlı özellikleri şunlardır:

a) Uluslararası işçi hareketine ve yukarıda açıkladığımız üçgene karşı olmaları,
b) Barışa karşı olmakla, sınıf mücadelesi yerine savaş kışkırtıcılığı yapmaları,
c) İşçi sınıfının örgütlü mücadelesini, sendikal demokrasiyi engellemekle özünde bölücülük ve demokrasi düşmanlığına girmeleri,
d) En keskin lâfları etmelerine karşılık toplumsal gerçekleri kavramamaları acil hedefi görmeyerek kitleleri maceraya ve hareketi gerilere sürüklemek istemeleri,
e) Kimi zaman bireysel teröre başvurarak baskı ve zulmün tüm ilerici, devrimci ve demokrat örgütlerin üzerinde yoğunlaşmasına bahane hazırlamaları,
f) Hedef ve slogan şaşırtarak, işçi sınıfının güç ve eylem birliğinin sağlanmasını geciktirmeleri ve ara tabakaları ürküterek, tekelci sermayeye kaymalarına zemin hazırlamaları.

İster sağ, ister soldan gelsin tüm ters akımlar özünde işçi sınıfının bağımsızlık, demokrasi, barış, toplumsal ilerleme ve sosyalizm mücadelesine zarar vermektedir.

İşçi sınıfının kendi içinde ve diğer emekçi kitlelerle birliğini engelleme çabasındadırlar.

İşçi hareketine sızmaya çalışan bu unsurların keskin lâflarına ve güler-yüzlerine bakılmadan hemen saf dışı edilmelerinde sendikal birlik ve bütünlüğümüzün çıkarlarımızın ve demokratik hak ve özgürlüklerimizin korunması ve genişletilmesi açısından yarar vardır. Bu unsurlara karşı uygulanacak en etkin yöntem sendika içi demokrasi, işçi demokrasisi ve örgüt disiplininin bilinçli ve kararlı bir şekilde tereddütsüz uygulanmasıdır.

İşçi sınıfının, sömürücü sınıflara karşı, sömürüsüz ve baskısız bir dünya için verdiği mücadelenin en önemli yönlerinden biri de, bölücülük ve parçalayıcılık yapan bu akımlara karşı ideolojik mücadele vermektir.

MADEN-İŞ

BİZDEN

Not: Geçtiğimiz ay içinde menfur bir hastalık sonucu genç yaşta ölen, DÖKÜMAY işçi temsilcisi, devrimci kardeşimiz ŞAHVERDİ AKPINAR'ın gazetemize gönderdiği aşağıdaki şiirini yayınlarken, hatırası önünde saygıyla eğiliriz.

Şahverdi AKPINAR

KÖYLÜM

Bir köy vardır o karşıki derede
Toprak evler yaya yollar
köylümün.
Çarşı bilmez pazar bilmez
nerede
Yırtık papuç yama gömlek
köylümün.
Az toprağa emek verir
ömrünce
Umut dolar yeşerdiğin
görünce
Kurak iklim işaretin verince
Çorak toprak ömrü çile
köylümün.
Emek verir karşılığın alamaz
Gücü yetmez ektiğini sulamaz
Yağmurunda duasını bilemez
Yanık tenler nasır eller
köylümün.
Hasat başlar son bir çaba
görülür
Hayaller'de harmanlar'la
sürülür
Umut biter başlar yana eğilir
Sırtta yorgan gurbet yolu
köylümün.
Benim Köyüm hem yurdumun
misali
Anadolum benim Köyüm
emsali
İşçi Köylü tüm emeğin timsali
Bu düzende kötü kader
köylümün.

BİZE GELEN İŞÇİ MEKTUPLARI

DEVRİMCİ İŞÇİ GÖZÜYLE

Arçelik A.Ş.
Yunus Ercan
Eskişehir

Tüm işçi emekçi dar gelirli dostlara selam...

Ben Arçelikte çalışan sizlerden biriyim. MADEN-İŞ gazetesinin her sayısını dikkatle okumaya çalışırım. Benim için ayrı değer taşır bu haberler, çünkü tüm uğraşlar biz devrimci işçilerin daha da bilinçlenmesi içindir. Şüphesiz katkısı çoktur.

Gerçekten tüm olaylar dikkat çekicidir. Başarıyla çalışan işçi kardeşlerimizin vermiş olduğu uğraşların sevindirici yönleri, temsilci yöneticilerin sonsuz çalışma ve gayretleri, bunun yanısıra faşistlerin emekçi işçi kardeşlerimize yapmış olduğu çeşitli baskı ve oyunlar kanunsuz birçok döndürülen dolaplar.

Emekçi kardeşler, bizlerin anladığı kadarıyla bunlar çeşitli düzenbaz kişilerin ceplerini sömürücülükle karanlık yollarda doldurup, sonra da vatan kurtaran kişi hüviyetine bürünmeyi iyi bilen kişilerdir.

İşte kapitalist kişilerin ülkede nasıl sınırsızca fakir tabakayı yiyip bitirdiği ve sonra da haklı çıktığı bu düzende, elbetteki biz işçiler, yalnızca ekonomik mücadele ile yetinmiyeceğiz.

Ülkemizi sahte hüviyetlerle kendini milliyetçi diye tanıtan kişilere ve bunların komando adını taşıdığı satılmış, kandırılmış yozlaşmış gençlere daha açık şekliyle yobazlara yüz vermiyelim bu mücadele elbette bizim mücadelemizdir.

Bizler güzel Anadolunun çeşitli yörelerinin köyünden, kentinden gelmiş dar gelirli vatandaşlarız ,çiftini, sabanını ve alın terini bırakmış içimizde hasret gönlümüzde dürüstlük, sıcaklık taşıyan bir toplumun çocuklarıyız. Bizler birbirimize yardıma koşan bir çatı altında sekiz saat emek veren kimseleriz ve yine bizler sömürüye meydan vermeyen devrimci kardeşleriz. Elbetteki bizler birleşerek bir bütün olarak Faşist, Emperyalist düşünceli o canavarın karşısında çelik burçlar gibi anayasal ve demokratik düzene saygı gösteren işçi sınıfıyız, bizler daima biliyoruz ki birlik ve beraberlik oldukça bu bütünü sağlayan önderimiz oldukça bu ayak oyunlarına elbette meydan vermeyeceğiz. Kahrolsun sömürü düzeni, kahrolsun Faşist-Emperyalist uşakları. **Yaşasın devrimci birleşik mücadele ve geleceğimiz.**

BİMAK GREVCİLERİ: HEP BİRLİKTE KURUYORUZ GELECEĞİ

Safraköy XVI. Bölge Temsilciliğimize bağlı BİMAK işyerinde 21 Ekim 1975 de başlayan grev devam ediyor. Edecek ta ki onlar haklarını alıncaya dek.

Onlar grevin anlamının ne olduğunu, bu hakkın nasıl kullanılacağını çok iyi biliyorlar. İşte onların bu bilinci BİMAK işverenini giriştiği suçlamalarda, eylemlerde yenik çıkarıyor.

XVI. Bölge Temsilcimiz Hanefi ÖZTÜRK şöyle anlattı BİMAK mücadelesini.

«Grev silahını bir ayı aşkın bir süredir örgütsel disiplin anlayışı ile başarıyla kullanan BİMAK işçisinin bütünlüğünü bozamayan işveren, çeşitli yollarla grevimizi haksız göstermeye çalışarak kendi haksızlığını örtebileceğini sanmış grevcilere bazı suçlamalar yöneltmiştir.

Fakat ne işveren ne de dayandığı güçler, BİMAK işçisinin birliğinden gelen gücüyle sürdürdüğü hak alma kavgasının başarısını engelliyemiyecek, sonunda zafer BİMAK işçisinin ve sınıfımızın olacak tır.»

Hikaye:

Sucuk

Nasıl da canı çekiyordu... "Bu mereti de ne kadar seviyorum" dedi içinden. bir anda eski yıllara kaydı düşüncesi. Sucuğu nerede, nasıl, neden bu kadar sevmeye başlamıştı?. Bir film izler gibi dikkatle daldı:

Daha ortaokulda okuyordu. Diğer arkadaşlarına görünmemek için sıraların en arkasına geçer, büzülürdü. Birşeyi eksik olurdu her zaman. Yamalı gömleği, urbası, yanları patlamış lâstikleri, onu ezerdi. Önde oturan kızları karşı ilgi duyar, başını kaldırıp da bakamazdı. Öğretmenin sorduğu soruları bilse de yanıtlamazdı. Utanırdı. Bütün gözler yamalıklara takılacağından korkardı. Sanki arkadaşları kendisinden farklıymış gibi... Hele tahtaya kalkmak ölümlerin ölümüydü.... "Keşke sınavlar hep yazılı olsa" derdi içinden.

Hele aç gelmeleri yok mu? Bitirir, tüketirdi... "Ah sıcak bir aş!" derdi titrediği zamanlar. Açlık, bir de soğuk bindirince, dişleri birbirine vurardı.

Tok geldiği olmazdı sınıfa. Rengi soluktu. Öğle yemeklerinde çantasından çıkardığı kuru ekmeğe, azıcık yağsız peyniri katık eder, yediğini görmesinler diye olağanüstü çaba harcardı. Herkes birbirinden gizlerdi yediğini. Yalnız üç öğrenciden başka.

Onlar açıktan yerlerdi. Köfteler... Meyveler... Tavuk butlarını... Sefer tasını getirmedikleri gün kantinden sucuk, yumuşak ekmek alırlardı. Sucukları ortadan ikiye keser, beyaz bir kâğıdın üzerine dizer, sınıfın kömür sobasının üzerine sürerlerdi... Nefis bir koku kaplardı ortalığı. Bütün çocuklar sobanın kıyısına toplanır, bakarlardı ağızları sulanarak. Sucuk kızardıkça, onları bir bir tutar ağızlarına atar, sonra da beyaz ekmeği üstünden kat k ederlerdi. Elleri her ağızlarına gidişte. onlarca göz izlerdi. Kendisi kalkıp gelmezdi oraya. Çaktırmadan bakardı.

Ağzından sıranın üstüne damlayan salyaları son anda farkeder, telâşlanırdı başkasının göreceğinden. Krizler gelir geçerdi midesinden. Gidip arkadaşlarını sağa sola ayırmak, sucukları alıp alıp ağzına atmak geçerdi içinden. Sonra yapacağını gözlerinin önünde canlandırır, herkesin güleceğini düşünür, koca sınıf başına dar gelirdi. Fırlar çıkardı. Kışın ayazında zil çalıncaya dek donardı dışarda. Çocuk beyni ile neler kurmazdı ki... "Gözünün altını üstünü yırtıp" okuyacaktı. Memur olacaktı.

Sucuk yiyecekti her öğle yemeğinde. Ama okuyamadı. Daha ortaokulun birinci sınıfını bitirmeden, babası alıp bir demircinin yanına çırak verdi. Haftalık 20 lira hiç de fena değildi.

Ağladı, yalvardı, okumak istediğini söyledi. Ama dinletemedi. "Ekmek her şeyden önce gelir" dedi baba. Bugünkü gibi aklında. Anasına yalvardı sonra. O da sözünü dinletemedi. "Dediğim dedik" dedi baba. Haklıydı da... 80 lira az para mıydı ayda?..

— Ahmet, dedi yanındaki arkadaşına:

— Biliyor musun ne kadar seviyorum bu namussuzu.

— Sucuğu mu?

— Evet. Ama doktor "yeme" diyor. Sevdiğim hangi yemek varsa "yeme" diyor. "Yersen midenden hayır yok!"

— Sen de yeme.

— Öyle deme Ahmet. Çocukluğumdan beri buna karşı nasıl bir özlem duyduğumu bilemezsin. Türkiyede iken bir kere bile sırf bununla midemi doyuramadım. Eve bakmak, askerlik, kira, evlenmek, borç... Sonra çocukların sökün etmesi... Çocuklarım bari yesin dedim. olmadı Buraya gelinceye dek borçtan kurtulamadım. Burada biraz yeme olanağı buldum. Üç ay geçmeden mide ağrısı başladı. Kıvrandırdı namussuz. Sonra doktora gitmek zorunda kaldım.

— Pehrize devam etmek zorundasın. Yoksa kurtulamazsın Mustafa.

— Ah Ahmet ah!.. Pehrizle kurtulsam, haydi pehriz!... Yalnız onunla kalmıyor ki, Türkiyede alışkın olduğun yemekleri yiyeceksin. Çocuklarını, karını düşünmeyeceksin, diyor. Olur olmaz şeye sinirlenmiyeceksin. Düzenli cinsel yaşamın olacak. Bu hastalığın sinir sistemi ile yakından ilgisi varmış, fifân falan... Söyle şimdi! Nasıl düşünmezsin yavrularını?. Nasıl yerine getirirsin bütün bunları. Düşün bir kere yahu. Genç yaşta bütün yaşantımızı zindan ettiler. 30 yaşına kadar çekmediğimiz zulum kalmadı. Sonra buraya sattılar. Türkiyeye göre kazancımız iyi.

Ama, hergün horlanmak... Aşağılanmak... Ustanın azarları... Dillerini konuşamamak... Düzenli yaşıyamamak, sinir bozukluğu... Sonra hastalık. Ve sağlığımızın yitişi... Ne hale koydu patronlar bizi... Artık midem düzelmiyecek. Doktor öyle söylüyor. Ve onbinlerce işçimiz benim gibi... Nedir Ahmet?!. Nedir bu çektiklerimiz?. Daha nicelerinin yaşamı bizimki gibi zindan olacak...

— Doğrusun abi. Ama öyle kızıyorum ki. Öyle odunlar var ki, fabrikada sendikanın gazetesini dağıttığımız zaman bile kızanlar çıkıyor. Keçiler sanki patron!..

— Kızmıyacağız Ahmet! Suçu yok onların. Dünyaya geldiklerinden bu yana olur-olmaz şeyler üflenmiş kulaklarına. Herşey ters-yüz edilerek söylenmiş... Sabredeceğiz. Bu çektiklerimizi anlatacağız bir bir. Yılmadan, usanmadan. Bir tek sağlığımız vardı biliyor musun Ahmet? Onu da yitirdik.

Ama çocuklarımız için Ahmet! Çocuklarımız için... Onlara güzel bir dünya bırakmak görevimiz. İstedikleri zaman sucuk yeyip, istedikleri zaman oynadıkları, okudukları, çalıştıkları, istedikleri gibi geliştikleri bir dünya...

Önünde durdukları Türk bakkalının vitrin camına kimseye çaktırmadan küçük bir plâkat yapıştırdılar. Fabrikadan çıkmış, binmemişlerdi tramvaya. Yürümüşlerdi caddeden caddeye geçerek. Rasladıkları Türk posta kutularına bunlardan yapıştıra yapıştıra gelmişlerdi. Yorgundular alabildiğine.

Bakıyorlardı vitrindeki sucuklara. Gözlerini ayıramıyordu Mustafa. Sucuklar dizim dizimdi. Söyleşilerini bitirmiş gibiydiler sanki... Eskiden olduğu gibi gene ağzının suları akıyordu. Ama alamazdı, yiyemezdi. Yediği an kıvranırdı sabaha kadar. Yitirirdi uykularını. Dinlenmeden dönerdi bantın başına. Yetiştiremezdi akort çalışmayı. "Sakın yeme" demişti doktor.

Sonra yürüdüler Kaiser Strasse'ye doğru. Köşede durdular. İnsanlar sel gibi akıyordu. Biri bir yana, biri diğer yana gidecekti. El sıkıştılar.

— Haydi hoşça kal Ahmet, dedi Mustafa. — Bugün perşembe. Akşama radyo yayını var, unutma!.

"Ayıbettin, unutur muyum?" der gibi gülümsedi Ahmet. Sel gibi akan kalabalığa karışıp gittiler.

Sucukların üstüne yapıştırdıkları plakat kızarıp duruyordu uzaktan.

NETAŞ İŞÇİLERİ İLE BİR TOPLANTI

Pendik-İST. IV. Bölge temsilciliğimize bağlı NORTHERN TELEKOMİNİKASYON A.Ş. (Kısa adı NETAŞ) işçileriyle 11.11.1975 saat 18.30 da Üsküdar ERENLER düğün salonunda bir sohbet toplantısı yapıldı.

IV. Bölge Temsilcimiz Halit ERDEM: Bu toplantının, NETAŞ işçisinin sorunlarını öğrenip, örgütümüzün temel ilke ve hedefleri doğrultusunda çözümlemek amacıyla yapılacak toplantıların ilki olduğunu anlatan açış konuşmasından sonra sözlerine şöyle devam etti: «İçinde yaşadığımız günler de, burjuvazinin kendi bozuk düzeninin yapısal bunalımlarını tümüyle biz emekçilerin sırtına yükleme yolunda giriştiği eylemlerin daha da arttığına tanık olmaktayız.

Ücretlerin dondurulması için yapılan girişimler, referandum yoluna koyulan engeller, sendika seçme özgürlüğünü çiğnemeler, yasal işçi hareketlerine karşı etkin tedbirler alınsın demeler, bu yargımızın doğruluğunu belgelemektedir.

Fakat işçi sınıfı, saflarını devrimci örgütlerde sıklaştırmak, sesini daha da gürleştirmekle kendini göstermektedir.

İşte siz NETAŞ'lılar 1975 Mart'ında verdiğiniz birbuçuk ay süren mücadele ile adınızı sınıfınızın tarihine yazdırdınız.

Bu gün yurdun her yerinde binlerce arkadaşımız bu mücadelenin içinde başarıya doğru ilerlemektedir.»

Daha sonra sarı sendikanın NETAŞ'lıların sırtından sözleşme bitene kadar daha çok gelir elde etme amacıyla aidatını yükselttiğini, bunun gibi veya daha başka yöntemlerle NETAŞ'lıların birliğini bozmaya yönelik girişimlerde bulunabileceğine değinen ERDEM, NETAŞ işçisinin bu eylemlere karşı koyacak bilinçte olduğunu, geçmiş aylarda verdiği mücadeleyle gösterdiğini, bundan sonrada devrimci örgütünden onu hiç bir gücün koparamayacağına inancının tam olduğunu anlattı.

Sorunları vardı NETAŞ'lıların dile getirdikleri istekleri vardı.

Hangi işçinin, emeği ile geçinenin sorunu yok ki bu bozuk düzende? Evet söz alan NETAŞ'lılar sırasıyla Ali Haydar GÜLSEVEN, Mete MET, İrfan DURMAZ, Mustafa GEDİK, Hıncal ÖZKAN, Mehmet YILMAZ arkadaşlar konuşmalarında «Emekten yana bir düzen, demokrasi, barış, özgürlük yolunda her geçen gün yeni güçlerin katılmasıyla emin adımlarla yürüyen işçi sınıfının yasal mücadelesini saptırmak isteyenlere karşı tavizsiz olacağını vurguladılar.

Eğitim sorunu dediler, lokal sorunumuz var dediler,

NETAŞ'lılardan sonra sendikamızın örgütlenme dairesi müdürü Süleyman ÜSTÜN bir soruyla geldi mikrofona:

«Fabrikalarda üretim dursa, köylüler gitmese tarlaya, ekilmese buğday, toplanmasa pamuk, acaba ne olur?

NETAŞ'lılar verdi cevabı. Hayat durur, insanlar ölür. Peki kimdir? buğdayı eken, pamuğu toplayan bunları fabrikalarda işleyen. İşçidir.

Evet biz işçileriz yaratcı aklı hünerli elleriyle tüm değerleri yaratan ama ürettiği değerlerden hakettiği payı alamayan biz işçileriz. Ailesinin zaruri ihtiyaçlarını karşılayamayan bir yaşam düzeyinde olan, çocuğunun isteklerini yerine getiremeyip adeta kaçarcasına evine girip çıkan biz işçileriz.

Her şeyi üreten, yaratan biz işçi sınıfı olalımda niye böyle her geçen gün artan sıkıntılar içinde kahrolan biz olalım.

İşte içinde bulunduğumuz bu sorunlar mutlu azınlık dediğimiz bir avuç sermayedarın kendi çıkarları için kurduğu düzenin bir sonucudur.

Anayasa'ya yürekten inanmış, demokrasinin yılmaz savunucusu işçi sınıfı mutlu azınlığın refahı yerine tüm çalışanların mutlu olacağı emekten yana bir düzeni kurmanın mücadelesini vermektedir.

Uygar bir dünyada yaşadığımız söylenir durur.

Emperyalizm sömürü çarkını döndürebilmek için milyonlarca insanı uygarlık adına öldürür.

Sömürünün yerini eşitliğin aldığı kardeşce yaşanacak emekten yana bir düzeni, BAĞIMSIZLIK, DEMOKRASİ, BARIŞ, TOPLUMSAL İLERLEME mücadelesinin öncü gücü işçi sınıfı mutlaka kuracaktır.»

Örgütlenme Dairesi Müdürü Süleyman ÜSTÜN'den sonra sendikamızın Genel Başkan Vekili ve Örgütlenme Dairesi Başkanı Hakkı ÖZTÜRK seslendi NETAŞ işçilerine.

1975 Mart'ında NETAŞ'lıların sendika seçme özgürlüğü için verdiği mücadeleyi bu gün PANCAR MOTOR, SUNGURLAR, SAMSUN İZABE işçilerinin verdiğini anlatan Hakkı ÖZTÜRK; işçi sınıfının devrimci örgütlerde birliğini sağlamlama yolunda her geçen gün yeni kazanımlarla ilerlediğini belirterek konuşmasına şöyle devam etti.

«Siz NETAŞ'lılar sarı sendikaya karşı verdiğiniz mücadelede belirli bir aşamada başarılı oldunuz, ne varki önünüzde toplu sözleşme süresinin bitimine kadar uzun bir süre var. Bu süre içersinde sizin birliğinizi bozmaya yönelik girişimlere karşı bölünmez bütünlüğünüzle karşı duracağınıza inanıyor, şimdiden bu mücadelenizi kazanılmış olarak görüyorum.»

İSDEMİRDE EĞİTİM ÇALIŞMALARI

İskenderun Demir Çelik İşletmeleri (Kısaca İSDEMİR) işyerinde İskenderun 18. Bölge temsilciliğimiz tarafından bir süreden beri yapılagelen örgütlenme çalışmalarını yerinde incelemek, anılan işyerinde toplu sözleşme yetkisini alabilmek için sürdürülen bu çalışmaların yanısıra yerel koşulları da dikkate alarak yapılacak eğitim, basın yayın çalışmalarını da yönlendirmek amacıyla İskenderun'a giden sendikamızın örgütlenme dairesi Müdürü Süleyman ÜSTÜN, yöreden döndüğünde ajansımıza bir açıklama yapmış ve İskenderun'da bulundukları süre içinde gerek düzenlenen eğitim seminerlerinde gerekse işçi arkadaşlarla yaptıkları görüşmelerde işçi sınıfının hayattan kaynaklanan bilimsel dünya görüşüyle olayları derinlemesine inceleyen, değerlendiren bir kadro oluştuğunu sevinçle gördüğünü anlatmıştır.

İSDEMİR işçisinin işyerindeki yoğun baskılara karşı verdikleri mücadelenin onların, inandıkları davalarında nasıl yıldırılamaz olduklarını gösterdiğini belirten Süleyman ÜSTÜN, daha sonra 28.10.1975 tarihinden itibaren her gün 19.00-21.00 arası 2.11.1975 tarihinde ise ayrıca 15.00-17.00 ve 19.00-21.00 saatleri arasında düzenlenen eğitim seminerlerinde üretim ve eğitim ilişkileri ile, Sendikamız Maden-İş'in temel ilke ve hedefleri konulu derslerin işlendiğini bu seminerlere 400'ü aşkın işçi arkadaşların katıldığını söylemiştir.

ARININ BALI

SÜLEYMAN ÜSTÜN
Örgütlenme Dairesi Müdürü

beyaz fare çorbası

Köşemizin başlığı «ARININ BALI». Biz de tutmusuz Beyaz Fare Çorbasından söz açıyoruz. Hiç te uyumlu değil bu ikisi. Hep baldan, arıdan, iyi insandan söz açılmazya. Bazen de böyle oluverir. Aslında, nice çorbaya dönmüş işlerimizin yanında, bizim fare çorbamız çorba bile sayılmaz.

Bu çorba hikayemiz, bir iş için İspanya'ya giden bir arkadaşımızın gezi anılarını anlatmasından çıktı. Sonra söz uzadı, bir nokta aramızda tartışma konusu oldu.

Arkadaşımız anlatıyor !

— Bir işle ilgili olarak İspanya'ya gitmiştim. Bir sürü iş kovaladım. Açlıktan da ölüyorum. Rastladığım ilk lokantaya girdim. Yemeklere şöyle bir göz attım. Gördüklerimi içim çekmedi. Baktım çorba da var. Bir tane istedim. Ekmeği çok az verdiler. Bu kadar ekmekle nasıl doyarım. Biz alışmısız ekmeği çok, yemeği az yemeğe, çorbadan şöyle kaşık ucuyla dattım. Çok hoş bir kokusu var. Kaşığı iyice doldurdum. Nefis. Ekmek biterken çorba da suyunu çekti. Gerçekten nefis bir çorba. Acaba nasıl yapılıyor. İnsan öğrenmeli kendi evinde de yapmalı diye düşündüm Bir çorba ve biraz etmek daha aldım. Onu da içtim. Bu kadar lezzetli bir çorbanın üstüne başka bir şey yemek istemedim. Masadan kalktım. Hesabı ödeyip çıkarken bunun ne çorbası olduğunu ve nasıl pişirildiğini öğreneyim dedim. Bozuk Türkçe'siyle adam: «Beyaz Fare Çorbası beyim» dedi. Artık nasıl pişirildiğini sorabilir miyim. Kendimi lavaboya zor attım. İçim dışıma çıkacak. Kusuyorum, kusuyorum bitmiyor. Fareler gözümün önünde dolaşıyor. Sanki bütün bütün yutmuşumda ağzımdan geri çıkıyorlar. Tüylerim diken, diken oluyor.

Biraz rahatlayınca dışarıya çıktım. Temiz hava biraz iyi geldi galiba. Gene de arasıra midem kabarıyor. Öyle başım ağrıyorki, zonk zonk ediyor. Daha yapılacak bir sürü işim de de var. İzlemem olanaksız. Doğru otele. Uyumuşum da, neyse açıldım...

Sordum arkadaşa;

— Mideniz mi kabul etmedi dersiniz?

— Öyle, Midem kabul etmedi. Alışmamışız biz.

— Ama, pek beğenmiştiniz önceden. Çok nefis bulmuştunuz. Nasıl pişirildiğini öğrenmek istiyordunuz.

— Evet öyle...

— Ne çorbası olduğunu sor masaydınız, bunun bir beyaz fare çorbası olduğunu öğrenmeseydiniz de çıkıp gitseydiniz. Mideniz yine kabul etmeyecek miydi acaba? Ne dersiniz?

— Düşünmedim hiç... Ama dur bakayım. Ne olduysa öğrenince oldu. Midem kabul etmişti. Çok ta hoşuma gitmişti.

— Nasıl oldu öyleyse. Beğenmeyen, istemeyen, kabul etmeyen neresi acaba?

— Bilemiyorum, anlayamıyorum. Evet kabul etmeyen midem değil. Bunu şimdi çıkarıyorum. Fakat neden böyle oluyor? Çok hoşuma gittiği halde, duyunca neden çıkardım çorbayı?

— Mideniz değil, BEYNİNİZ kabul etmedi...

— Ne diyorsun?...

— Beyniniz kabul etmedi diyorum.

— Dur düşüneyim biraz... Haklısın sen, beynim kabul etmiyor.

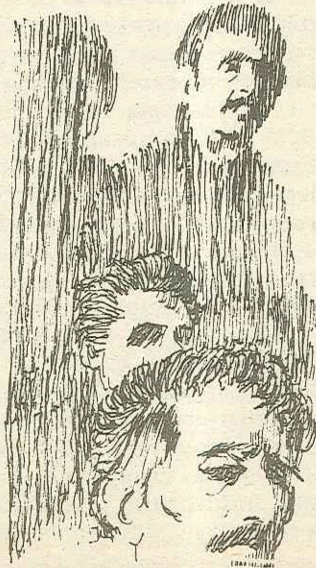
— Sade yemek işinde mi böyle bu? Bazı ozanlar, yazarlar, kişiler ve düşünceler için de böyle bu... Seni oldukça iyi tanıyorum.

Şimdi sana bir şiir okusam, bu şiiri çok beğeneceğini biliyorum. Ardından da ozanın adını söylesem, yüzünü buruşturacaksın. Beynimize red ettirmişler bu ozanı.

— Anlıyorum... Daha doğrusu birşeyler seziyorum. Galiba iyi şeyleri anlayacak, benimseyecek yer bırakmamışlar beynimizde. Ancak bu beyinle nasıl anlıyacağız «iyi» leri?

— Gene beynimizle anlayacağız dostum. Gene beynimizle... Zorlayacağız beynimizi. Sileceğiz, temizleyeceğiz beynimizi.

Beynim, umudum sensin...

kısa örgüt haberleri

Levent bölge temsilciliğimiz sınırları içinde kurulu T.O.T. TOTEKS işyerinde bir süreden beri sürdürülen örgütlenme çalışmaları sırasında işveren sendikal nedenlerle 13 işçiyi işten çıkardı.

T.O.T. işyerinde çalışan işçi arkadaşlar işverenin bir sarı sendikayı, işyerine sokmak amacıyla yaptığı bu baskıların ve yıldırma taktiklerinin, birlikleri karşısında başarısız olacağını söylüyorlar.

SHAUB-LORENZ'de çalışan işçi arkadaşlarımız 5.11.1975 de yeni temsilcilerini seçtiler. Bu seçimler sonunda, Harika EKEKON Baş Temsilciliğe getiirlirken, Engin ERTEKİN, Nilgün FİDANBOY, Burhan ALGEN temsilciliklere seçildiler.

MESAN METAL SAN. A.Ş. işyerinde 7.11.1975 tarihinde yapılan seçimler sonunda; Baş Temsilciliğe, Zübeyir NEHİRLİ, Temsilciliklere ise Selâmet AKSOY, Ahmet MERİÇ ve Ekrem SARIOĞLU seçildiler.

EKONOMİ POLİTİK

HAYAT PAHALILIĞI VE İŞÇİLER

Çimen TURAN
Araştırma Dairesi Müdürü

İnsanlar ihtiyaçlarını gidermek için hergün çeşitli harcamalar yaparlar. Bu harcamalarla ya bazı mallar satınalırlar (ekmek, sebze, meyve, giyim eşyası vs.) ya da bazı hizmetler (doktor berber, posta, ulaşım v.s.) sağlarlar. İhtiyaçları gidermek için satın alınan bu mal ve hizmetlerin fiyatlarının düşmesi halinde hayatın ucuzladığı yükselmesi halinde ise hayatın pahalılandığı söylenir.

Herhangi bir insan için hayatın pahallanması, o insanın sürekli ve çok miktarda kullandığı malların fiyatlarının yükselmesiyle olur. Örneğin bir işçi ailesinin harcamaları içinde çok yer tutan ekmek, peynir, zeytin, kurufasulye, bulgur gibi yiyecek maddelerinin fiyatlarının yükselmesi o işçi için hayatın pahalılanması demektir. Ama uçak biletlerinin otomobil fiyatlarının, benzin fiyatlarının artması işçi için hayatı pahallandıran olaylar değildir. Çünkü işçiler uçakla seyahat etmezler otomobil satın almazlar, otomobilleri olmadığı için de benzin kullanmazlar.

Öyleyse şöyle söylenebilir: bazı malların fiyatlarındaki yükselme, o malları kullanan insanlar için hayatın pahalılaşması demektir. Bir grub insanın kullandığı malların fiatlarındaki yükselme onlar için hayatı pahalılaştırır. Ama o insanların gelirlerinde hiç bir yükselme olmaması halinde bu pahalılık çok şiddetli hissedilir. Hem kullandığı malların fiyatları hem de geliri aynı oranda yükselen insanlar için pahalılık hissedilmez.

Bir işçinin ücreti bir yıl içinde % 10 artmış, o işçinin kullandığı malların fiyatları ise aynı yıl içinde % 50 artmışsa o işçi için hayat çok pahalılaşmış, ücreti arttığı halde eskiden aldığından daha az mal alabilir duruma düşmüş demektir. Bu, o işçinin satın alma gücünün azaldığını gösterir. İşçinin ücretinin de, satınaldığı mal ve hizmetlerin fiyatlarının da aynı dönemde aynı miktarda değişmesi halinde o işçinin satınalma gücü değişmemiş olur.

İşçilerin her zaman sözünü ettikleri ulkedeki geçerli para birimiyle ifade edilen ücretler NOMİNAL ÜCRET - LER'dir buna parasal ücret de denir. Meselâ, saat ücreti on lira veya net maaşı 2500 lira dendiğinde nominal ücretden bahsedilir. Bu ücretdeki değişmeler işçilerin durumundaki değişmeleri yani satınalma gücünü göstermez. İşçilerin satınalma gücünü gösteren ücret GERCEK ÜCRET'dir. Gerçek ücret işçilerin satınalma gücündeki değişmeleri gösterir. Meselâ, bir yıl içinde işçilerin aldıkları ücretler % 10 artmış, satınaldıkları malların fiyatları % 5 artmış ise gerçek ücretler yükselmiş yani işçilerin satın alma güçleri artmış olur. Ücretlerin % 10 arttığı dönemde fiatlar % 20 arttıysa işçilerin gerçek ücretleri düşmüş satınalma güçleri azalmış olur.

Öyleyse fiyat artışları işçiler için çok önemli bir konudur. Fiyat artışlarının sebeplerini ve sonuçlarını işçiler çok iyi bilmelidirler.

Fiyat artışlarının sonuçları işçiler için iyi değildir, onların satınalma güçlerini azaltan bir etki yaparlar. Ayrıca işçiler mal üretip kendileri satmadıkları, ya da mal alıp satmadıkları için fiyat artışlarının işçilere değil malların satıcısı durumunda olan fabrikatörlere, tüccarlara yaradığı çok açıktır. Zaten işçiler kapitalist ülkelerde malların fiyatlarındaki değişmeleri etkileyecek durumda değillerdir. Çünkü onlar hep alıcı durumundadırlar. Bu yüzden fiyat artışlarına sebep, mal ve hizmet üreticileri ve satıcılarıdır. Ve fiyat artışları bunların gelirlerini yani kârları atttıran bir olaydır.

TOPLU SÖZLEŞMELERD

DEVRİMCİ BİLİNCİ

BAKIR LEVHA'DA SÖZLEŞME

57 üyemizin bulunduğu, 27 Ekim 1975 tarihinden itibaren işverenin lokavt uyguladığı ve Sendikamızın da grev kararını işyerine astığı Silahtarağa 14. Bölge temsilciliğimize bağlı Ahmet - Ali Ramazanoğulları Bakır Levha Sanayii'nde anlaşmaya varılarak sözleşme imzalandı. Sendikamız grev kararını, işveren de lokavt kararını kaldırdı.

Bu işyerinde Sendikamız daha önce de örgütlenmeye çalışmış, fakat açık faşist dönemde rahatça hareket eden işveren arkadaşlarını örgütlemeye çalışan öncü işçileri işlerinden atmıştı. Nitekim bu sözleşme için yapılan örgütleme çalışmalarında da bir işçi arkadaş işten atıldı. Fakat işçilerin işyerindeki aktif direnişleri işverenin attığı adımı geriye çekmesine, işçilerin birliği karşısında gerilemesine yol açtı. İşçi arkadaşlar ilk toplu sözleşme görüşmelerine böylesine hareketli ve mücadele dolu bir geçmişle girdiler, Maden-İş sendikasını işyerinde kabul ettirdiler.

Toplu sözleşme görüşmelerinin anlaşmazlıkla neticelenmesi üzerine Sendikamız 16 Ekim 1975 tarihinde işyerinde grev kararı aldı ve ertesi gün grev kararı işyerine asıldı. Fakat grev uygulmasına geçilmedi. Grev kararına işverenin cevabı lokavt oldu. 27 Ekim 1975 tarihinde işverenin başlattığı lokavt, 13 Kasım 1975 tarihinde işçilerin istedikleri hakların önemli bir bölümünün alınmasıyla kaldırıldı.

Varılan anlaşmaya göre sözleşme 1.9.1975 ile 1.9.1977 tarihleri arasında yürürlükte olacaktır. Saat ücretlerine birinci yıl 300 krş., ikinci yıl ise 375 krş. zam yapılacak, eskiden hiç ikramiye verilmezken, birinci yıl 30 gün, ikinci yıl 60 gün tutarında ikramiye alınacaktır. Sözleşme öncesinde verilmeyen yakacak parası 750 lira, izin parası 500 lira ve bayram parası da yılda iki kez 250 lira olarak kabul ettirilmiştir. Bu maddelerde doğan yeni haklardan arkadaşlarımızın aylık geliri ortalama olarak 1200 lira civarında artacaktır. Bu artışa ek olarak da diğer sosyal yardımlar vardır. Evlenen üye 1000 lira, çocuğu doğan 750 lira alacaktır. Çocuğu olanlara ayda 30 lira çocuk parası, ilkokulda okuyanlara yılda 300 lira, orta tahsilde olanlara 500 lira ve yüksek okuldakilere 700 lira tahsil yardımı verilecektir. İşçinin ölmesi halinde 2500 lira ve işçinin yakınlarının ölmesi halinde 750 lira ölüm yardımı yapılacak, çalışılan günlerde 15 lira yemek parası verilecektir. Altı ay kıdemli olarak askere giden arkadaşlar ise 500 lira askerlik yardımı alacaklardır. Fazla çalışma ücreti ise normal günlerde yüzde 60, hafta tatilinde yüzde 100 zamlı ödenecektir.

İşveren, arkadaşlarımızın lokavt süresindeki ücretlerinin tamamını ödeyecektir.

İşçilerin devrimci sendikalardaki birliği ekonomik-demokratik mücadelenin başarıy la yürütülmesinin ön şartıdır. İşyerlerinde Sendikayı kabul ettiren Bakır Sanayi işçileri bölgedeki diğer işyerlerinde çalışan işçilere örnek olacaktır.

TOPLU SÖZLEŞME VE İŞÇİ S

Kapitalist sistemde sömürülen ve ezilen işçiler sürekli olarak bir yaşam mücadelesi vermektedir. Bu yaşam mücadelesinin ilk aşamalarında örgütsüz tek tek işçiler arasındaki çelişkiler patronların işine yaramış, işçilerin patronlara karşı olan mücadelesini zayıflatmıştır. Mücadele deneylerinin birikimi ve işçi sınıfı biliminin etkinlik kazanmasıyla, işçi sınıfının burjuvaziye karşı mücadelesi sağlam temellere oturmuş ve tek tek işçiler arasındaki rekabet yerini sınıf dayanışmasına bırakmıştır. İşçiler artık tek tek işçilikten kurtulmaya çalışmak yerine, işçi sınıfı olarak kurtulmayı, emeğin en saygı duyulan değer olduğu yeni bir toplum düzeni kurmayı amaçlamaktadırlar.

İşçi sınıfının ve onunla birlikte tüm emekçilerin kurtuluşu uzun bir mücadele sürecini gerektirmektedir. Bu süreçte kitleler adım adım güçlerini görecek, güçlerini örgütlemesini öğrenecek ve mücadele deneyleri kazanacaktır. Bu nedenle sendikalar aracılığıyla yürüttüğü ekonomik-demokratik mücadelesinin ve bunun ürünlerinden biri olan toplu sözleşmelerin büyük önemi vardır.

Kapitalizmin iyice çürümesiyle birlikte işsizlik ve pahalılık bu toplum biçiminin yapısal özellikleri olmuştur. Yerli sömürücülerine ek olarak kapitalist emperyalist sömürü ağı içinde de sömürülen Türkiye'de ise bu sorunlar da büyük boyutlarla ortaya çıkmaktadır. Bu ise ekonomik-demokratik mücadeleyi yoğunlaştırmakta, geleceğe kuşkuyla bakan kitlelerin mücadele azmini artırmaktadır. Dün sadece günlük ekmekleri için mü leye katılanlar bugün anti-faşist bir tavır girmekte, işçi sınıfının nihai kurtuluşu için dele etmektedirler. Yani ekonomik-demok mücadele, sendikalar ve toplu sözleşmeler sınıfının sınıf bilincine varmasında, uzun dön mücadeleye girmesinde önemli işlevler üst miştir. Fiyat artışlarının yılda yüzde 30'u a işsizlik oranının faal nüfusun yüzde 12,1'i ol ülkemizde bu işlevlerin önemi tartışılamaz.

Hayatın giderek pahalılanması işçileri a ya doğru inen bir yürüyen merdivenin üstünd rakmaktadır. Mücadele etmeyenler yerinde s maz, aşağı doğru kayar gider. Dün 100 kuruş dığı bir somuk ekmek bugün 250 kuruştur, 400 kuruş olacaktır. Burjuvazinin hizmetinde rı sendikalarda örgütlenen işçiler ise yü merdivende bir basamak yukarı çıkmaya ça ken, iki basamak aşağı kaydıklarını öğren başlamışlardır. Mevcut düzen içinde işçileri şam düzeyini en fazla yükseltebilenler, burj ye karşı en kararlı tavrı sürdüren devrimci s kalardr.

Sendikal mücadelenin yasallaşması, toplu leşme ve grev hakkının elde edilmesi ulusl sı ve Türkiye işçi sınıfının şanlı mücadele g şinin bir ürünüdür. Burjuvazi işçi sınıfının lenmesini, kendi çizdiği sınırlar içinde ols toplu sözleşme yapmasını, greve gidebilmes temez. Bugün bunlara **ses çıkarmamasının** **ses çıkaramamasıdır.** Açık faşizm dönem

ÜCÜMÜZÜ BELİRLEYEN VE BİRLİĞİMİZDİR

LAYNE BOWLER'DE SÖZLEŞME

Layne-Bowler Dik Türbin Pompaları San. ve Tic. A.Ş.'nde 17.Temmuz.1975'den beri süren grev 110. gününde (3.11.1975) son buldu.

İmzalanan sözleşme 1.Nisan.1975 ile 1.Ocak.1977 tarihleri arasında 21 ay yürürlükte olacaktır.

Amerikan tipi dik türbin pompaları, derin kuyu su pompaları üreten şirket, 1965 yılında kurulmuştur. 10 milyon lira olan sermayesinin yarısı Şekerbank ve ona bağlı kuruluşlara, yarısı ise A.O. Smith Corparation ile Layne and Bowler Pump Company'ye aitti. 1974 yılında yabancı hissedar payını yerli hissedarlara sattı.

Sendikamızı i ş y e r i n d e 1972 yılında 35 olan üye sayısı, 1973 yılında 74, 1974 yılında da 116'ya yükseldi. Ortalama saat ücreti ise, 1972 sonunda 379 krş., 1973 sonunda 450 krş. ve 1974 sonunda 557 kuruştu.

Yeni dönem toplu sözleşme görüşmeleri, 557 krş. gibi asgarî ücretin biraz üstünde olan bir ortalamayla başladı. İşçi sınıfının ekonomik demokratik mücadelesinin İstanbul gibi yaygınlaşmadığı Ankara'da işverenin saat ücretlerine son olarak 150 krş. zam teklifi vermesi üzerine greve gidildi. Greve giden 116 işçinin 76'sı asgari ücretle (500 krş.) 27'si ise 500-600 krş. arası bir ücretle çalıştırılıyordu.

110 gün süren grev sonunda imzalanan sözleşmeyle, sözleşme öncesinde ücret, ikramiye ve yakacak gelirleri tutarı ayda ortalama brüt 1450.— TL. iken, bu miktar sözleşmenin I. yılı 2450.— TL. II. yıl 3287.— TL. olmaktadır. Ayrıca, eskiden haftalık çalışma süresi 48 saat iken, yeni sözleşmeyle bu süre 45 saate indirilmiştir. Fakat ödemeler 48 saat üzerinden yapılacaktır. Cumartesi, Pazar ve Ulusal ve Genel Tatil günleri çalışanların ücretleri % 100 zamlı ödenecektir.

Eski sözleşmede 10.— TL. olan çocuk parası, 25.— TL.'sına yükseltilmiş, yılda 200.— TL. tahsil yardımı sağlanmıştır.

Ayrıca, yılda 30.000.— TL. kamp yardımı alınmış ve üyelerimizin bir kısmının önümüzdeki dönem aileleriyle birlikte Sendikamızın tatil sitesi olanaklarından yararlanması sağlanmıştır.

NIN KURTULUŞ MÜCADELESİ

devrimci sendikalar üzerindeki baskı, burjuin gerçek tavrını ve işçi sınıfının mücadele- toplu sözleşme ve grev hakkının önemini ermektedir. Yasaklanan grevler, baskı altınmzalatılan toplu sözleşmeler unutulmamalıdır. Devrimci sendikaların toplu sözleşme görüşrinde gücünü belirleyen etkenlerin başında inde ve o sendikadaki işçilerin devrimci bidüzeyi gelir. Mevcut düzen içinde sömürüsagariye indirmeye çalışmak ancak işçilerin çli olması ve devrimci sendikalarının uzun döi stratejisi doğrultusunda disiplinli bir şekilmücadele vermesiyle mümkündür. **Unutulma- gereken nokta, bir sendikada örgütlenmiş işçilerin ve genel olarak işçi sınıfının çıkarın bir işyerindeki işçilerin çıkarlarından önce ğidir.** İşçi sınıfının ekonomik-demokratik mülesini politik mücadelesi doğrultusunda gemeye çalışan sendikalar, toplu sözleşme gönelerinde ve grev konusunda karar vermede oktayı daim agöz önünde bulundurur.

Devrimci sendikaların elinde işçi sınıfının nikurtuluşu doğrultusunda kullanılan toplu sözeler, burjuvazinin emrindeki sarı sendikalar işçi sınıfı hareketini pasifize etmenin bir ara- Gürüldeyerek akan ırmak durdurulamazsa acak iş bu ırmağın yolunu değiştirmektir. Buri de aynı yola başvurmaktadır. Sarı sendikaracılığıyla işçi sınıfının mücadelesini kendi ları doğrultusunda kanalize etmeye çalışadır. Ama her geçen gün binlerce işçinin MADEN-İŞ ve DİSK'e akışı bu oyunun da artık tutmadığının göstergesidir.

Toplu sözleşme düzenini, grev hakkının, referandum hakkının elde edilmesi tek tek işyerlerindeki işçilerin değil, genel olarak işçi **sınıfının** mücadelesinin bir ürünüdür. Bu hakların güven altına alınması ve daha da genişletilmesinin ön şartı yine bir **sınıf olarak** verilen mücadeledir. Toplu sözleşme düzeni, grev, referandum hakları işçi sınıfının kurtuluşunun birer **aracıdır.** Bu araçlarla sömürüyü toptan ortadan kaldırabilmek imkânsızdır. Otomobille bir kentten diğerine gidilebilir ama aya gidilemez. **Toplu sözleşmelerle sömürü düzeni sona erdirilemez.** Sömürü düzenine son verilmesi için verilen mücadelede bu aracın son derece büyük önemi bizi bu hataay düşürmemeli, maceracı davranışlara götürmemelidir.

İşçi sınıfının sendikal mücadelesi ve bunun meyvası olan toplu sözleşmeler, ücret artışları ile çeşitli sosyal hak ve yardımların elde edilmesi, çalışma süresinin kısaltılması, iş güvenliğinin sağlanması açısından ve en az bunlar kadar önemli olarak anti-demokratik baskılara karşı konulması bakımından, kapitalist düzen içinde kısmî bir güvencedir. İşverenlerin keyfî davranışlarını belli ölçüde kısıtlar, işçilerin kapitalizmin baskısından bir soluk almasını sağlar. Bu nedenle **günümüzün acil görevi işçi sınıfının en geniş kesiminin devrimci sendikalarda örgütlenmesinin, ekonomik-demokratik mücadelede işçi sınıfının DEVRİMCİ SAFLARDAKİ BİRLİĞİNİN sağlanmasıdır.**

İŞÇİNİN KONULARI

GENÇLİK VE İŞÇİ SINIFI

Gazetelerde, radyo ve televizyonda her gün, «gençler çatıştı», «öğrenciler yine boykot yaptı», «anarşi hortluyor» şeklinde bir yığın habere rastlıyoruz. Burjuvazi bu olayları hep «aşırı sağ ve sol uçların» çatışması olarak göstermeye çalışır. Böylelikle bazı gerçekleri gözlerden gizlemek ister. Burjuvazinin saklamak isediği gerçeklerden birisi, üniversitelerde olay çıkaranların faşist komandolar olduğudur. Bunlar, silâhla, sopayla her gün gençlerin üzerine saldırırlar, sonra da ellerini kollarını sallayarak okuldan uzaklaşırlar. Bilindiği gibi, hükümet ortaklarından Türkeş, Partisine bağlı bu komandoları emniyet kuvvetlerinin en yakın yardımcısı ilân etmişti. Onlar da görevlerini yerine getirmekte kusur etmiyorlar.

Gençliğin büyük bir çoğunluğu işçi sınıfından, halkımızdan yanadır. Gençlik hareketi işçi sınıfının patronlara, gerici iktidarlara karşı verdiği mücadelenin dışında değildir. Biz işçi sınıfı ne için mücadele ediyorsak, kendi çocuklarımız olan gençler de o uğurda mücadele ediyorlar. Gençler de ülkemizin bağımsızlığından, her türlü baskı ve sömürünün ortadan kalkmasından, işçi ve emekçi sınıfların çocuklarına daha çok okuma olanaklarının verilmesinden yanadırlar. Bu nedenle, burjuvazi, tıpkı bizler gibi, gençliği de kendine düşman görmekte, bizlere nasıl saldırıyorsa gençliğe de aynı şekilde saldırmaktadır. Kanlı tertipler düzenlemekte, gençliği tahrik için her yola başvurmaktadır.

İşçi sınıfı gençliğin haklı mücadelesini her zaman destekler; komandoların, polisin gençliğe karşı kullanılmasının her zaman karşısındadır. Ama işçi sınıfı gençliğin tek başına büyük işler başaramayacağını da iyi bilir. Gençlik, işçi sınıfıyla birleştiği, onun yolundan gittiği takdirde başarı kazanır. İşçi sınıfının çıkarlarıyla bağdaşmayan eylemler hem gençliğe hem de halkımızın bağımsızlk ve demokrasi mücadelesine büyük zarar verir. Geçmişte bunun örnekleri görüldü. Gençliği işçi snıfından daha büyük bir güç sayanlar oldu. Onlara göre, gençlik işçi sınıfı adına harekete geçerek mücadeleyi sonuca ulaştırabilirdi. Maocular, **anarşistler** bu gibi görüşlerle gençliği yanlış yollara sürüklediler. Bugün de gençliğin tahriklere kapılması için faşistlerle elele çalışıyorlar. Devrimci sendikaları kötüleyerek gençliği işçi sınıfından kopartmaya çalışıyorlar. Gençlik bu bozguncular karşı uyanık olmak, kendi saflarında birlik ve dayanışma sağlamak zorundadır.

İŞÇİ GENÇLİK

Gençlik yalnızca öğrencilerden ibaret değildir. Gençlik sosyal bir gruptur. Öğrencilerin yanısıra, işçi ve köylü gençler de bu grubun içinde yer alır.

İşçi, köylü ve öğrenci gençlerden meydana gelen bu gurubun en aktif ve en devrimci kolu işçi gençliktir. Aynı zamanda onlar gençlik hareketinin yönetici gücüdür de.

İşçi gençlik ülkemizde işçi sınıfının sayıca en geniş kesimini meydana getirir. Fabrikalarda, atelyelerde, madenlerde onbinlerce genç işçi çalışmaktadır. Toplumsal üretimin en ağır yükü onların sırtındadır.

İşçi gençlik, aynı zamanda işçi sınıfının en fazla sömürülen kesimidir. Patronlar onları çok daha düşük ücretlerle çalıştırmaktadırlar. Zira onlar işsiz kalmamak için her türlü işte, en az ücretle bile çalışmak zorunda kalıyorlar. Eşit işe eşit ücret alamıyorlar.

İşsizlik en çok genç işçileri eziyor. Köylerden, tarlalardan kopup gelen gençler, büyük kentlerde iş bulabilmek için binbir zorluğa katlanıyorlar. İş bulabilmek tıpkı aslanın ağzındaki bir lokma et gibidir. Bulabildikleri işlerde ise çoğu kez geçici, kısa süreli olarak çalıştırılıyorlar. Böylelikle, bir işte ustalaşmaları, kıdem tazminatı elde etmeleri, işçi sınıfının kazanılmış sendikal ve sosyal haklarından yararlanmaları engelleniyor.

Genç işçilerin çalışma koşulları da son derece ağırdır. Genellikle küçük işyerlerinde çalıyan çıraklar, kalfalar havasız, ışıksız yerlerde günde 14-16 saat çalışmak zorunda bırakılıyorlar. Makinelerin yapacağı en ağır işleri onlara yaptırıyorlar. Dahası patronlar genç işçileri çoğu kez sigorta kapsamı dışında bırakıyor, bu nedenle her türlü sosyal güvenlikten yoksun kalıyorlar.

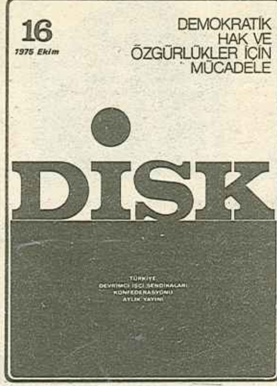
Bu saydıklarımız genç işçilerin sorunlarından ancak bazılarıdır. Genç işçiler işçi sınıfının en dinamik, en mücadeleci unsurlarıdır. Onlar sendikal mücadelelere daha aktif olarak katıldıkça, kendi sorunlarını çözümleme olanaklarına kavuşacaklar, sendikaları daha güçlendireceklerdir.

disk dergisini izleyelim

Yayınına bir süre ara vermiş olan **DİSK DERGİSİ**'nin 16 ıncı ve Ekim sayısı çıktı.

Büyük sermaye ve siyasal iktidar ve güçlerinin gerçek dışı, yanıltıcı ve bölücü ideolojik propagandalarına hız verdikleri günümüzde en geniş işçi kitlelerine seslenme durumunda olan sendikal yayın organlarının rolü büyüyor. Bu gerici ideolojiyle mücadele etmenin, işçi sınıfının sendikal birliğini, emekçi katmanların bilinçli eylem birliğini sağlamanın ortak görüşler etrafında birleşmeyle gelişeceğine inanan DİSK, yayın organlarına özel bir önem vermektedir.

DİSK DERGİSİ'nin amacı sadece kendi militanlarımıza ve üyelerimize değil, tüm emekçilere olduğu gibi tüm ilericilere de seslenmektedir. Bu isteği hayata geçirmenin tek yolu her ilerici ve demokrat, her devrimcinin DİSK

DERGİSİ'ne sahip çıkarak, onu maddi yardımlarıyla güçlendirmesi ve desteklemesidir.

DİSK DERGİ'sini izlemek isteyen her üyemiz, **DİSK DERGİSİ, MERTER SİTESİ Topkapı/İSTANBUL** adresine bir mektupla başvurmalıdır. Öte yandan Konfederasyonumuzun bu aylık yayın organına maddi destekte bulunmak isteyenler ise bağışlarını aynı adrese posta havalesi ile göndermeli ve abone olmalıdırlar.

48 sayfa ve krome karton kapaklı olarak yayınına devam eden DİSK Dergisini izlemek bütün işçi ve emekçi kardeşlerimiz için önemlidir.

DİSK DERGİSİ'ne ABONE OLALIM ABONE BULALIM ve BAĞIŞTA BULUNALIM.

OKUMALI ÖĞRENMELİ KENDİMİZİ YARINLARA HAZIRLAMALIYIZ !..

Mutlu bir yaşama ulaşmak için işçiler ve emekçiler yılmadan mücadele veriyorlar. Çünkü bizler biliyoruz ki bu mücadelenin sonucunda aydınlık günler vardır. Çoluk-çocuğumuzun geleceğinin güvencesi, pırıltısı vardır.

İşçilerin mücadeleleri hem sendikal (ekonomik) alanı ve hem de politik alanı kapsıyor. Bu iki mücadele «ideolojik mücadele» önemli yer tutuyor. Bu mücadele türleri birbirine kopmaz bağlarla bağlıdır.

Sendikalar, işçi sınıfının ekonomik örgütleridir. Sendikalar, halkın yararına birer örgüttürler. Her sendika, işçileri ne kadar bilinçliyse, o kadar güçlüdür. O halde, her bir işçi ve özellikle genç işçiler örnek bir işçi olmak için çalışmak zorundadırlar.

Kimse, okuyamadım diye üzülmesin... Bu düzen daha pek çok kişiyi bu durumda bırakmıştır. Üstelik burjuvazinin halka dayattığı eğitim sistemi de pek çok bozukluğu içinde taşımaktadır. Esasında HAYAT bir öğretmendir. Onun için de iyi bir öğrenci olmasını bilmek gerekir. İşçiler, İş Kanununu, 275 sayılı Toplu İş Sözleşmesi Grev ve Lokavt Kanununu, 274 sayılı Sendikalar Kanununu, SSK yasasını okumalı ve her fırsattan istifade ederek arkadaşlarına okutmalıdırlar. Özellikle bu görev sendika temsilcilerine düşmektedir. Temsilciler karanlıkta değil, aydınlıkta yürümeli, çevrelerinde ve fabrika dışı yaşamlarında örnek birer insan olmalıdırlar. Bütün yaşamı boyunca cesur, işini iyi bilen, itibarlı ve olgun kişiler olmalıdırlar. Hepimiz, burjuvazinin bizi ittiği karanlıklardan kurtulmak için parlak geleceklere doğru sıklaşan saflarımızı ve bilgimizle yürümeliyiz.

SENDİKAL EĞİTİM SORUNU

Aydın Meriç
DİSK Genel Sekreter Yardımcısı

Sendikal eğitimi gittikçe daralan halkalar halindeki üç farklı düzeyde düşünmek zorundayız. Geniş Emekçi yığınları için yapılan eğitim, sendikalılar için yapılan eğitim ve militanlar için yapılan eğitim.

Bu eğitimler hitap ettiği kişilere göre özgül amaçlar gözetir, farklı araçlardan yararlanır, değişik içerikleri vardır ama temelde bir bütünü meydana getirirler.

Biz bu yazımızda militanların eğitimine ve daha çok böyle bir eğitim gereksinmesini yaratan nedenlere değineceğiz.

Sendikalarda geniş ve uzmanlaşmış bir militanlar kadrosu bulunmalıdır.

Bu uzmanlıklar hiç bir zaman **sadece** eğitimle, konferanslarla, seminerlerle kazanılamaz. Militan herşeyden önce pratik içerisinde ve pratikle yetişir, pratikle pişerler.

Sendikal örgüte girmek, birşeyleri değiştirmek isteği, eylemin gerekliliği bilincine varma ve bu uğurda mücadele insanı militan yaapr. İşler istekle, gönül yüceliği ile, inançla, savaşkanlıkla, cesaretle yapılır.

Ama bu nitelikler yeterli değildir. Bu niteliklerin kendilerini dile getirmeleri, kabul ettirmeleri ve güçlenmeleri gerekir. İşte pratiğin katkısı kendini burada gösterir. Yukarıda sözünü ettiğimiz bu nitelikler sendikal faaliyet içerisinde gerçekleşirler ve gelişirler.

Sendikal beceriklilik, karar alma ve insiyatif sahibi olma yeteneği pratikle kazanılır. Bu açıdan pratiğin yerini hiç birşey tutmaz.

Sendikal hareketimiz, militanların bu şekilde sadece pratikle «ayak üstü yetiştikleri uzun bir dönem geçirmiştir. Bu sendikaların gerek üye sayısı bakımından gerekse sorumluluk bakımından zayıf bir durumda olmalarından ileri geliyordu. Sosyal sorunlar bugünkünden çok daha basit görülüyordu; ve aslında biraz da öyleydiler. Böyle bir dönem yalnızca doğrudan ve kendiliğinden eyleme değer veren anarko-sendikalist bir anlayışın egemen olduğu bir dönemdi.

Günümüzde sadece pratik yeterli olamaz (zaten, sadece pratiğin eskiden de yeterli olduğu söylenemez; böyle bir iddiayı kanıtlamak gerekir.)

Ekonomik, sosyal ve politik sorunlar çok karmaşık bir durum almışlardır. Tekellerle devlet arasındaki bütünleşmenin gerçekleşmesi, faşizan eyilimlerin güçlenmesi karşımıza yeni sorunlar çıkarmaktadır. Aynı zamanda Bilimsel-Teknik devrimin de başlangıcında bulunuyoruz. Teknolojide meydana gelen hızlı gelişimler, şimdiden bütün alanlarda, özellikle işçi sınıfının çalışma, yaşama ve mücadele koşullarında önemli değişiklikler yapıyor. Sendikalarımız güç olaylarla, karmaşık, oynak durumlarla karşı karşıya kalıyorlar. Gelen her gün bize yeni uğraşılar getiriyor. Mücadele koşulları değişiyor, taktiklerimizi sürekli bu değişen koşullara uydurmalıyız. Dolayısıyla her düzeydeki militanlarımız, örgütümüzün ilkelerine dayanarak, durumları irdelemeli, burjuvazinin kurduğu tuzakları bozmalı, emekçilerin eylemlerini yönetecek doğru yolu bulmalıdırlar.

Bu ilkeleri pratikte uygulayabilmek için, onları her şeyden önce bilmek ve özümlemiş olmak zorundadırlar.

Sendikal hareketin oynadığı rol de büyümüştür. Günümüzde sendikal hareket, ulusal ve uluslararası alanda çok önemli sorumluluklar taşımaktadır. DİSK'in aldığı tavırlar, yönelimleri ve eylemleri olayların gidişini etkilemektedir. (15-16 haziran olayları, seçimlerdeki tutumumuz bu durumun kanıtlarıdır.)

Ve bugünde, iktidarın hazırladığı yeni önlemler karşısında herkes DİSK'e kulak vermektedir.

Bütün bunlar bize büyük sorumluluklar getiriyor. Bu sorumlulukları yerine getirmek, her koşulda doğru ve açık görmek için militanlarımızın iyice donanmış olmaları gerekmektedir.

Sonuncu olarakta yoğun bir fikirler mücadelesinin göbeğinde yaşadığımızı belirtelim. Burjuvazinin güçlü ideolojik saldırısı hafife alınamaz. Bu saldırıya karşı durmak, cevap vermek ve karşı-saldırı hazırlamak gerekir. Militanlarımız da bu kanıdadırlar, ama bunu yapabilmek için karşıt ideoloji tarafından güçten düşürülmemiş olmaları, karşıt ideolojiyi kesinkes yenecek ilke ve tecrübe bilgisine sahip bulunmaları gerekir.

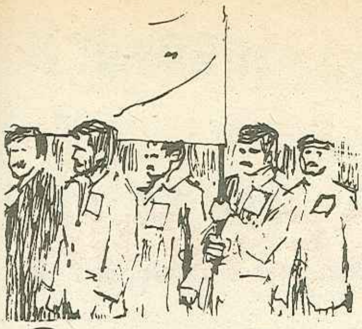
Sorunların karmaşıklığı, işçilerin kazanımları, DİSK'in çok önemli sorumlulukları, fikirler mücadelesinin icapları, bütün bunlar geniş ve kesin bilgilere sahip militanları gerektirmektedir.

Bu bilgileri tecrübe ve beceriklilik tek başına sağlayamaz, öğrenimin zorunluluğu burada ortaya çıkmaktadır. Öncelikle ilkesel kavramların, teorik kavramların öğrenimi, ama aynı zamanda militanın özel sorumluluklarının her birine özgü tekniklerin de öğrenimi zorunludur.

Dolayısıyla her militanın ikili bir öğrenimden geçmesi (yetişmesi) zorunludur. İlk önce, genel sendikal eğitim diye adlandırdığımız, sendikacılığımıza yol gösteren ve sorumlulukları ne olursa olsun bütün militanlar için geçerli genel ilkelerin öğrenimi, daha sonra da, bu genel eğitimi tamamlamak üzere, her militanın kendi özel sorumluluklarına göre bir özel eğitim.

Böyle bir öğrenim gereksinmesi duyulalı çok oluyor. Ama, eskiden, kendi başına buyruk bırakılan militan, çabalarını dağıtıyordu. Çoğu zaman da yolunu şaşırıyordu. Bazen, farkına bile varmaksızın, burjuva ideolojisinin sularında boğulup gidiyordu. O zamanlar kendisi de belirsiz ve oynak ideolojik temeller üzerinde bulunan sendikal hareket de yardımına koşamıyordu. Üstelik olanakları da çok sınırlıydı.

Bugün ise durum aynı değildir. Bugün DİSK, işçi sınıfının, hem sınıf işbirliği anlayışlarından, hem de anarko-sendikalizmin tezlerinde ve pratiğindeki her türlü gözboyayıcı, güçsüz ve son tahlilde tehlikeli eyilimlerden arınmış bir örgütüdür. Artık sendikal hareketimiz, tutarlı bir sınıf mücadelesi ve kitle sendikacılığı anlayış ve pratiğine dayanmaktadır. **Dolayısıyla günümüzde DİSK ve bağlı sendikaların tümü, militanların tümü, militanların sağlam ideolojik temeller üzerinde ve tek bir militanın bireysel olarak (kendi başına) yaptığı öğrenimden çok daha üstün randıman sağlayan kollektif öğrenim olanaklarıyla yetiştiirlmesine yardım edebilirler.**

Sungurlar İşçisi Sendikal Özgürlük İçin Direniyor

İşverenin «SENDİKA SEÇME ÖZGÜRLÜĞÜNE» karşı çıkması nedeniyle, mücadele vermekte olan, «SUNGURLAR GENEL MAKİNA ve ISI KAZAN» Fabrikaları işçileri, yasal yoldan yürütmekte oldukları direnişlerini, halka duyurmak ve işvereni birkez daha protesto etmek amacıyla, 14 Kasım 1975 Cuma günü Şehzadebaşından Sultanahmet Meydanına kadar süren bir yürüyüş yapmışlardır.

Sendikamız MADEN-İŞ'in üyesi olan işçiler saat 14.30 da Belediye Sarayı karşısındaki Saraçhane meydanında toplanmışlardır.

Ellerinde «SENDİKAL ÖZGÜRLÜK İSTİYORUZ, 99 GÜN DEĞİL - 99 YIL da OLSA DİRENECEĞİZ - İŞÇİLER, KÖYLÜLER, YURTSEVERLER, FAŞİZME KARŞI BİRLEŞİN - ZAFER BİZİM OLACAK - SENDİKAL ÖZGÜRLÜK İSTİYORUZ - SENDİKAMIZ MADEN-İŞ'tir - HAK VERİLMEZ ALINIR, YOKSA SEFİL KALINIR - KAHROLSUN SARI SENDİKALAR - İŞÇİYİZ ÖRGÜTLÜYÜZ» yazılı pankartlar olduğu halde, yürüyüşe başlayan işçiler, aralarına sızmak isteyen Mao'cu bir grubu ikaz ederek, eylemlerine karışmamalarını, ancak yürüyüş yapmakta olan «SUNGURLAR İŞÇİLERİNİN» arkasından gelebileceklerini söylemişler ve aralarından çıkarmışlardır.

Aksaray yoluyla Beyazıt'a «Sungurlarda cengimiz var. Er olan meydana gelsin. Zulüm bir gün duracaktır. Halk zinciri kıracaktır.» gibi sloganlarla marşlar söyleyerek düzgün bir biçimde yürüyen Devrimci işçiler, Edebiyat Fakültesine geldiklerinde, buradaki Matbaada «BASIN-İŞ» tarafından sürdürülen grevi destekledıklerini belirtmek için birçak dakika durmuşlar; «İşçiler geliyor. Hükümet istifa. Sendikal Özgürlük.» diye bağırmışlardır.

Daha sonra Sultanahmet Meydanına gelen işçiler, and içerek dağılmışlardır.

BURJUVAZİNİN SALDIRILARINA

Baştarafı 1. sayfada

yor, işçi hareketinin politik çehresini yoketmeye çalışıyor. Kendisine Mao'cu denen ajanprovakatörleri işçinin arasına sokuyor, işçi sınıfını kışkırtıyor. Çeşitli yerlerde bu ajanların düzenlediği sabotajları işçi sınıfına mal etmeye çalışıyor.

O nedenle işçi sınıfımız burjuvazinin dayattığı her türlü baskıya, bölücülüğe, kışkırtmacılığa ve saldırıya karşı devrimci sendikal birlik ve beraberlik içinde karşı koymak durumundadır.

Aksi taktirde işçilerin işyerlerinde disiplinsiz ve örgüt kararı olmadan başlattıkları kendiliğinden (Spontane) hareketleri, onları, burjuvazinin tuzağına düşürecektir.

Pancar Motor'da MAO'cunun Polis Olduğu Anlaşıldı

Topkapı - İST. T. Bölge Temsilciliğimiz sınırları içinde kurulu PANCAR MOTOR işçileri bir buçuk gün süren direniş yaptılar. Üç istekleri vardı onların.

Sendikamız MADEN-İŞ'in tanınması işten çıkarılan iki arkadaşlarının yeniden işe alınması, işverenin yasa dışı eylemlerine son vermesi. Direnişe katılan 1060 işçi, aralarında oluşturdukları direniş komitesi tarafından işverene aktarılan isteklerı kabul edilmeden direnişlerini sona erdirmiyeceklerini söylüyorlardı.

Direniş komitesinin bu istekleri üzerine işveren, konuyu sendikamız ile çözüme bağlamak isteğini söyledi. İşverenden cezai koğuşturma açılmıyacağı yolunda teminat alan işçiler de eylemlerini sona erdirdiler.

8.11.1975 saat 18.30 da PANCAR MOTOR işçisi direnişe son vermiş, işyerinden çıkıyor, gerilimi yüksek, bir buçuk günün yorgunluğu çökmüş üstüne.

Evet bundan sonrasını I. Bölge Temsilcimiz Murat TOKMAK'tan dinleyelim. «Direnişin bitiminden sonra içerden çıkan işçi grubunu dışarıda kapı önünde bekleyen MAO'cu grubun, işçinin zaferini hazmedemediği, birtakım ters sloganları bağırarak orada bulunan toplum polisini tahrik edip direnişten çıkan işçilerin üzerine saldırtmak istedikleri açıkça görülüyordu.

Bu durum üzerine polisin müsaade etmemesine rağmen işçilerin arasına girdim. İşçi arkadaşlarla dışarda işçi sınıfı bilimine ters akımlara mensup kişilerin olduğunu, çoğunluğunun attıkları sloganlardan MAO'CU olduğunun anlaşıldığını söyledim.

İşçi arkadaşlardan gruplaşmadan evlerine dönmelerini istedim. PANCAR MOTOR işçileri evlerine doğru yönelirken polisin bir MAO'cuyu yakaladığı ve döve döve getirdiği görülüyordu. Birden MAO'cu: «Ben polisim, bana vurmayın» diye bağırmaya başlıyor, ve arkadaşlar bu MAO'cu ajan provakatörün serbest bırakıldığını söylüyorlardı. Bu kişi, işçiler dışarı çıkmaya başlarken MAO'cu grubun önünde yer alıyor ve polise karşı tahrik edici sloganlar atıyor ve anlattığım gibi polis olduğu doğrulanıyordu.

Çumitaş'ta Temsilci Seçimi Yapıldı

Tarsusta sekiz ayı aşkın bir süre kanı, canı pahasına verdiği haklı kavgasıyla ismini işçi sınıfı tarihine yazdıran ÇUMİTAŞ'lılar; 29.10.1975 tarihinde işyeri sendika temsilcilerini seçtiler.

Bu seçimler sonunda; İşyeri Baş Temsilciliğine, Necmettin SARIGÜL getirilirken, Hasan GÜVENÇ, Enver GÜCÜK, Bilal ZEHİR, İsmail EROL, Nihat GÖKİŞ arkadaşlar da temsilcilik görevini üstlendiler.

Burjuvaziye karşı kazandıkları başarıyla tüm Çukurovanın haklı gururu olan ÇUMİTAŞ'lılara ve görevlendirdikleri temsilci arkadaşlara ÇUKUROVA emekçilerinin sınıfsal çıkarları için birleştirici, eğitici, yönlendirici çalışmalarında başarılar dileriz.

14. Bölge Temsilciler Kurulu Toplandı

Sendikamızın İSTANBUL Silahtarağa'da bulunan XIV. Bölge temsilciler Kurulu 9.Kasım. 1975 Pazar günü toplanmıştır.

Toplantıya Genel Başkan Vekili ve Örgütlenme Dairesi Başkanı Hakkı Öztürk, Örgütlenme Dairesi Müdürü Süleyman Üstün, I. ve VI. Bölge Temsilcilerimiz ile diğer bölgelerimizdeki işyerlerinde çalışmakta olan Baştemsilcilerimiz katılmışlardır.

Güncel işçi sorunlarının tartışıldığı ve Bölgedeki örgütlenme çalışmalarının konuşulduğu Kurulda söz alanlar, «Bu bölgedeki işçi kardeşlerimizin sınıfımıza çok şey kazandırdığını, T.D.D. Fabrikasının bu sınıf kavgasında önderlik ettiğini, Sungurlar işçilerinin'de bu eylemi devam ettirdiklerini, Mevcut iktidarın sola düşman bir hükümet olduğunu, bu yüzden Sendikamıza karşı olduğunu, Yasal olan her hareketin MADEN-İŞ tarafından destekleneceğini» söylemişlerdir.

MADEN-İŞ EN GÜÇLÜ

Baştarafı 1. sayfada

TROPAK, MANSESMAN İşçileriyle EGE'li emekçiler gücümüze güç kattılar.

Pendik-İST. IV. Bölge Temsilciliğimize bağlı EĞE SAN. İşçileri, işyerindeki Tek-Met-İş adlı bir sendikanın zincirlerini kırarak sendikamızın saflarında birleştiler.

Sendikamız toplu sözleşme yetkisini aldı. Ne varki sarı sendika her zamanki tavrını burada da tekrarladı, yetkimize itiraz etti. Yıldıramadılar EĞE SAN. İşçilerini. Onlar birliklerini daha da sağlamladı. Sendikamız ikinci bir toplu sözleşme çağrısı yaptı. Bu günlerde Bölge Çalışma Müdürlüğünden yetki verilmesini bekliyor, iki salon toplantısı yaparak sorunlarını dinlediğimiz EĞE SAN. İşçilerinin şu sözlerini aktarmak istiyoruz;

«Türkiye'de bu üretim sahasında tek olan ve ürettiği mamüllerin çoğunu ihraç eden bir işyerinde çalışmamıza karşın, yoğun baskı altında asgari ücretle çalıştırılan Biz EĞE SAN. işçileri, işyerindeki sarı sendikaya karşı verdiğimiz mücadelenin sonunda bütünleştiğimiz devrimci örgütümüzün saflarında, işçi sınıfının insan onuruna yaraşır bir yaşam kurma, yarattığı değerlerden hak ettiği payı alma yolunda verdiği mücadelenin içinde yerimizi almanın mutluluğunu tadıyoruz».

Safraköy 16. Bölge Temsilciğimizce bir süredir sürdürülen örgütlenme çalışmaları sonunda EĞE SAN. işçileri gibi aynı sarı sendikayı işyerlerinden silen ESEM ve ELEKTROPAK işçileride bakın ne diyorlar: «Biz ESEM ve ELEKTROPAK işçileri; Burjuvazinin türlü aldatmacalarına kanıp, kurtuluşu tek başına arayan, kendini elbet bir gün... diye avutan bilinçsiz bırakılmışlara türlü engellemelerle Devrimci örgütlerde birleşememiş arkadaşlarımıza sesleniyor, onları faşizme karşı DEMOKRASİ, Kapitalizme karşı SOSYALİM, Emperyalizme karşı ULUSAL BAĞIMSIZLIK mücadelemizde birleşmeye çağırıyoruz».

Topkapı-İST. I. Bölge Temsilciliğimize bağlı PERFEKTÜP ve İzmit VII. Bölge Temsilciliğimize bağlı MANNESMAN işyerlerinde çalışan işçi arkadaşlarda verdikleri mücadele ile,

«İşçi sınıfının gerçek yeri, örgüt yönetiminde ve sendikal her türlü eylemde tabanın söz ve karar sahibi olmasını temel ilke olarak benimseyen, ekonomik, politik ve ideolojik mücadelenin ayrılmazlığını koyduğu somut eylemlerde gösteren devrimci örgütlerdir» diyorlar.

Sadece EGE SAN. PERFEKTÜP, ESEM, ELEKTROPAK, MANSESMAN işçileri mi? Yurdun her yerinde binlerce işçi DİSK'in ve onun ilkelerinin yılmaz savunucusu devrimci sendikalarda birleşiyorlar.

İşte EGE'li emekçiler! ÖZÇELİK madeni Eşya, VALF SAN., DESA Demir Kazan, GÜREL Tic. Döküm ve Motor San. işçileride, emekçilerin sınıfsal çıkarları doğrultusunda birlikte hareket için birleşmelerini söylüyor şöyle sesleniyorlar.

«İçinde bulunduğumuz bu güç dönemde daha güçlü bir sendikal kavgayı gerçekleştirmek için ileri!»

TÜMKA-İŞ GELİŞİYOR

DİSK, hiç durmaksızın gelişip güçleniyor. Her geçen gün, bunun somut örnekleri ile doludur. Egemen sınıflar, bu denli güçlenmesi karşısında şaşkınlık ve tedirginlik içinde bulunuyorlar. Baskılar, asılsız rivayetler ve türlü tertipler bu gelişimi durduramıyor.

İşçi sınıfımız her geçen gün yükselen gücüyle işveren yanlısı sarı sendikaları ve diğer gerici güçleri geriletiyor, bağımsızlık ve demokrasi yolunda önemli adımlar atıyor.

Ekonomik mücadelenin, insanca yaşama kavgasının derin boyutları içinde hiç durmaksızın bilinç düzeyini yükselten işçiler, DİSK'in ve üye sendikaların bayrağını hemen her yere dikiyor ve yükseltiyorlar.

Bunun en son örneğini ÇAY CUMA ve BARTIN işçileri veriyor. Sendikalaşabildikleri 1969 yılından bu yana işveren yanlısı olan sendikalarına karşı gerçekten selâmlanacak bir mücadele veren SEKA Çaycuma ve BAKSAN işçileri, plânladıkları kısa vadedeki amaçlara ulaşmış bulunuyorlar.

Bugün ÇAYCUMA ve BARTIN'da DİSK'in ve DİSK'e bağlı o işkolunun sendikası TÜMKA-İŞ'in devrimci bayrağı dalgalanıyor. Seka'nın Çaycuma ve Baksan işyerinde çalışan 1000'i aşkın işçi kardeşimiz, ulaştıkları başarıdan ötürü, yüzbinlerce DİSK üyesi tarafından ayakta alkışlanıyorlar.

MADEN-İŞ GAZETESİ
DİSK'e bağlı Türkiye Maden-İş Sendikası adına:
Sahibi: Kemal TÜRKLER
Sorumlu Yönetmen: Kudret YILDIRIM
Yazışma ve Yönetim Yeri: Merter Sitesi Ahmet Kutsi Tecer Caddesi No: 10 Kat: 4 - İSTANBUL
Genel Merkez: Barbaros Bulvarı No: 58 Beşiktaş - İstanbul
Telefon: 48 50 74 / 48 50 75 / 48 50 76
BASKI AKSISEDA MATBAASI
BU SAYI 70.000 BASILMIŞTIR.

GREVLERİMİZ DEVRİMCİ GELİŞİMİN GÖSTERGESİDİR

PHİLİPS GREVİ ZAFERLE BİTTİ

18 Ağustos'dan beri 800 arkadaşımızın azimle ve işçi sınıfı disiplini içinde sürdürdüğü grev zaferle sona erdi.

Patron-işçi sınıfının PHILIPS teki öncülerinin ve MADEN-İŞ'in gücü karşısında taleplerimizi kabul etti. İşkolumuzdaki en iyi sözleşmesi PHILIPS'te imzalandı.

TÜRK PHILIPS SAN. A.Ş. 40 milyon sermayeli bir yabancı sermayeli kuruluştur. Çokuluslu Philips Şirketinin Türkiye'deki kolu olan şirketin sermayesinin tamamı merkezi HOLLANDA'da olan çokuluslu tekele aittir. Uluslararası Metal İşçileri Federasyonunun çokuluslu tekellere karşı Uluslararası plânda yürüttüğü mücadele Türkiye cephesinde bir zaferle sona ermiştir.

Şirketin Levent-İSTANBUL'da ve Ayazağa'daki iki işyeri, İZMİT'te ise Ampul Fabrikası vardır. İstanbul'daki Fabrikalarda 800.

İzmit'te ise 35 arkadaşımız çalışmaktadır.

Şirketteki arkadaşlarımız; Radyo, Pikap, Amplifikatör, Traş makinası, Televizyon, Ampul ve her türlü ışıklandırma malzemesi üretmektedir. Boğaz köprüsünün ışıklandırmasını alan PHILIPS uluslararası dergilerde bu işin reklâmını yaygın şekilde yapmıştır.

Böyle bir şirketteki işçi arkadaşlarımız Türkiye İşçi Sınıfına yaraşır bir kararlılıkla mücadelelerini sürdürmüşler ve İşkolumuzdaki en iyi sözleşmesini gerçekleştirmede MADEN-İŞ'in ortağı olmuşlardır.

Grevde olan İstanbul Fabrikalarında ortalama saat ücreti yıllara göre şu şekilde gelişmiştir.

Aralık 1970	536 krş/saat
Aralık 1971	724
Aralık 1972	798
Aralık 1973	985
Aralık 1974	1086
Şubat 1975	1085
Sözleşme Sonrası	1635

Son aylarda alınan yeni işçiler ücret ortalamasını düşürmüştür. 1975 yılı Şubat ayında yoğunlaşılan ücret kademeleri şu şekildedir :

80- 90.— TL./gün	202 kişi
90-100.— TL./gün	44 kişi
100-110.— TL./gün	94 kişi
110-120.— TL./gün	80 kişi

Yeni sözleşmeyle işçi arkadaşlarımızın yıllık ortalama geliri I. Yıl **sadece ücret, İkramiye, Yakacak Parası, İzin ve Bayram harçlıklarıyla yüzde 75 oranında artmıştır.** Saat ücretlerine her yıl yapılan 550 krş zam, İkramiyenin 4'e, 500 lira olan Yakacak parasının 2000.— TL. ya, 500 lira olan izin parasının 3250 liraya çıkarılması eskiden olmayan Bayram parası olarak yılda 1500 lira alınmasıyla (her Bayram öncesi 750 lira) ortalama yıllık gelir 40 bin liradan 69,5 bin liraya yükseldi.

Bugün saat ücreti 10,85 kuruş olan bir arkadaşın sözleşmenin ikinci yılında bu beş maddeden yıllık brüt geliri ise 90 bin 638 liraya yükselecek (ayda brüt 7553 lira).

Bu haklara ek olarak Kıdem tazminatı çalışılan her yıl için 40 güne çıkarılmıştır. İşçinin ölümü halinde bu tazminat 45 gün üzerinden, ölümü halinde bu tazminat 45 gün üzerinden ödenecektir. Getirilen yeni ve önemli bir diğer hak da her yıl kendi isteğiyle işten ayrılan 40 arkadaşımıza ihbar ve kıdem tazminatlarını alabileceği.

BİR PHILIPS İŞÇİSİNİN YILLIK ORTALAMA BRÜT GELİRİ

	Sözleşme öncesi	I. yıl zammıyla	Fark
Ücret	31.248.— TL.	47.088.— TL.	15.840.— TL.
İkramiye	7.812.— TL.	15.696.— TL.	7.884.— TL.
Yakacak	500.— TL.	2.000.— TL.	1.500.— TL.
İzin	500.— TL.	3.250.— TL.	2.750.— TL.
Bayram	—	1.500.— TL.	1.500.— TL.
TOPLAM	40.060.— TL.	69.534.— TL.	29.474.— TL.

Diğer taraftan Philips'taki arkadaşlarımızın Sendikamız öncülüğünde yürüttükleri ekonomik mücadeleyle Yasalar bir alanda daha aşıldı. İş Yasasındaki son değişiklikle Kıdem Tazminatının ödenmesinde her yıl için konan 9 bin liralık tavan sözleşmeyle 15 bin liraya çıkartıldı.

Daha önce % 10 olan gece zammı % 30'a, 7 liradan kazana girecek şekilde olan yemek 15 liraya, 5 lira olan vasıta parası 10 liraya çıkartıldı. Arife günü tam gün tatil yapılması, asgari ücretle işyerinde eski uygulamanın her kademesine 150 krş. zam yapılması sağlandı. Çocuk parası 10 liradan 50 liraya çıktı. Daha önce hiç verilmeyen tahsil parası olarak;

İlkokulda okuyan çocuk için yılda 300.— TL.,

Orta öğrenimdeki çocuk için yılda 400.— TL.,

Yüksek öğrenimdekiler için yılda 500'er TL.

tahsil yardımı alındı.

Bütün bu haklar Maden-İş'in İşyerindeki 800 arkadaşımızın kararlı mücadelesinin ürünüdür. İşçi Sınıfının Ekonomik ve Demokratik mücadele alanındaki bu yeni zaferi, Politik mücadelesini daha da hızlandıracak ve sömürünün olmadığı bir düzen kurmada işçi sınıfıyla diğer emekçi sınıf ve tabakaların mücadelesine güç katacaktır.

DİSK ÜCRETLERİN DONDURULMASINA VE SINIF İŞBİRLİĞİNE KARŞI MÜCADELEDE KARARLIDIR

Sendikal hak ve özgürlüklere karşı anti-demokratik bir saldırı niteliğini taşıyan Türkiye işveren örgütleri temsilcilerinin son günlerdeki demeç ve toplantılarına karşı DİSK Genel Sekreteri İbrahim GÜZELCE'nin yazılı basın demecidir.

Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu Genel Sekreteri Rafet İbrahimoğlu'nun demeci sermaye çevrelerinin en etkin örgütlerinden Madeni Eşya Sanayicileri Sendikasının (MESS) 13. Genel Kurulunun sendikal harekete karşı olan tavrını da belirlemiştir. Nitekim, işverenler «sendika enflasyonu» gerekçesine sarılarak sınıf sendikacılığına yüklenmişlerdir. MESS Genel Kurulundaki konuşmalar ve İbrahimoğlu'nun demeci, sermaye sınıflarının işçi hareketi karşısındaki geleneksel tavırlarını sürdürdüklerini gösteriyorsa da, sendikalar yasasında değişiklik istemlerinin yoğunlaştığı ve DİSK'in hızla güçlendiği bir ortamda yeni bir anlam kazanmaktadır.

İşveren örgütü temsilcisine göre çinde bulunduğumuz durum, çalışma barışının kalması ve verimin anormal bir şekilde düşmesiyle belirlenmektedir. İbrahimoğlu bu bilim dışı gözlemini kendi deyimiyle, «sendika enflasyonu» na bağlamaktadır.

Hemen arkasından da, ulusal ekonomiyi koruma maskesini takarak, yeni yasal tedbirlerin alınmasını önermektedir. İbrahimoğlu'na, dolayısıyla çalıştırdığı işçilere sendika seçme özgürlüğünü tanımayan MESS'in en eski üyelerinden Sungurlar işverenine göre, bu tedbirler «sendikacılığımızın yararına» dır.

Her şeyden önce, kısaca da olsa, içinde bulunduğumuz durumu saptamakta yarar var:

1. Kapitalizmin dünya çapında genelleşen ve derinleşen krizi, dış faktörlerden kolayca etkilenen Türkiye ekonomisini alabildiğine sarmıştır.

2. İşsizlik, pahalılık, dış borçlanma, dış ticaret açığı durmadan artmakta, para değeri hızla düşmektedir.

3. Satın alma gücü düşerken, ücret artışları ile fiyat artışları arasındaki mesafe emekçiler aleyhine açılmaktadır.

4. **Emekçi halkın en basit ve acil istemlerini karşılayamayan sermaye sınıfları çareyi anti-demokratik tedbirleri almakta görmektedirler.**

5. 12 Ekim seçimlerinin, iki yıl sonra bir kez daha belirlediği gibi, güçler dengesinin demokrasi güçleri lehine değişmeye devam etmesi, şimdilik büyük sermayenin açık baskı rejimi özlemine set çekerken siyasal iktidarın desteğiyle egemen güçleri alınacak tedbirlere «yasal» kılıflar bulmaya zorlamaktadır.

6. **İşverenler, İbrahimoğlu' nun ağzından demagojik önerilerini ileri süredursunlar, işçi hareketi gelişmekte ve işçi sınıfının sendikal birliğinin sağlanması doğrultusunda DİSK ileri atılımlar yapmakta ve geniş işçi kitlelerinin sendikal mücadeledeki tek umut olmaktadır.**

Türk-İş'in temsil ettiği sınıf işbirliği sendikacılığının çökmekte olduğunu gören işveren ler, sermaye çevreleri ve MC iktidarı, DİSK'in öncülüğünü yaptığı devrimci sendikacılığın yükselişini durdurmak üzere önerilerini açıkça somutlaştırmaya başlamışlardır. Hal kımızı ve ulusal zenginliklerimizi acımasızca sömüren, talan eden bu bir avuç parababası, şu veya bu yolla, amaçlarına ulaşabileceklerini, istedikleri doğrultuda kamuoyunu oluşturabileceklerini sanıyorlarsa aldanıyorlar. Çünkü, toplumsal ve siyasal uyanış sadece işçi sınıfını değil, en geniş çalışan kitleleri kapsamakta ve ekonomik istemler demokrasi mücadelesiyle çakışmaktadır.

İbrahimoğlu, çalışma barışından söz ediyor. **Sömürünün, kârın ve enflasyonun durmadan arttığı, en basit demokratik işçi haklarının mevcut yasalara rağmen çiğnendiği ve Anayasanın MC iktidarının bir kez daha hedefi olduğu bir düzende nasıl çalışma barışı olabilir?**

Sendikacılığı, İbrahimoğlu'nun saptırmaya çalıştığı gibi, «cazip bir meslek» olarak görenler işçi sınıfımızı 1952'lerden bu yana işverenlerle işbirliğine ve barışa iten, eğitimini Amerika'daki soğuk savaş yanlısı karanlık örgütlerde yapmış olan kişilerdir. Bunların sayısı ülkemizde her geçen gün biraz daha azalmakta, yerlerini sınıfımız içinden çıkan ve sendikal hareketi politik içerikli mücadelenin amacı olarak gören devrimci işçiler almaktadır.

Sendikalar elbette siyaset yaparlar. Ancak siyaset yapmak, ille de senatörlük koltuğunda oturup, sonra işçilere «siyaset dışı» kalmalarını buyurmak veya iktidar mücadelesi vermek değildir. DİSK, ekonomik mücadelesinde hiçbir zaman bağımsızlık, demokrasi, barış ve toplumsal ilerleme doğrultusundan ayrılmayarak, 14 Ekim 1973 ve 12 Ekim 1975 seçimlerinde işçi sınıfımızın özlemleri doğrultusunda donanmış ve politik güçler dengesinin halkımızın lehine değişmesinde önemli bir rol oynamıştır.

20 Eylül Taksim Mitingi, işçi sınıfımızın ekonomik, demokratik ve sendikal hak ve özgürlüklerini koruma ve genişletmedeki kararlılığını dosta, düşmana bir kez daha açıkça göstermiştir. **Gelişen işçi hareketini engelleyici, Anayasal, demokratik ve sendikal hak ve özgürlükleri geriletici tüm anti-demokratik ve baskıcı tedbirler karşısında işçi sınıfımız kayıtsız kalmayacaktır. DİSK bu sendikal mücadelenin öncülüğünü yüklenmiş devrimci bir örgüt olarak tarihsel görevini yerine getirecektir. İşçi sınıfımızın sendikal birliği demokratik ve devrimci ilkelere bağlı bir tek merkezi örgütte, DİSK'te sağlanacaktır.**